

Yeraltındaki umut!

Türkiye'nin dört bir yanında binlerce kişi toprak altındaki gömülü defineleri bulmak için çabalayıp duruyor. Bugüne kadar resmi kanaldan 30 bin kadar kazı izni alındı. Ama yeraltından çıkan şimdilik yalnızca düş kırıklığı

Müze müdürünün kapısı tıklandı ve içeri altmış, altmış beş yaşlarında bir adam girdi. Yaşından beklenmedik bir sertlikte topuk vurup selam çaktıktan sonra hararetle konuşmaya başladı: "Bendeniz emekli Binbaşı Hasan Tahsin Özbek. İzin istiyorum efendim." Müdür daha ağzını açmaya fırsat bulamadan koltuğunun altındaki dosyayı çalışma masasının üstüne yaymaya başladı. "Karayolları'ndan aldık, Maliye'den aldık, bütün izinler tamam, bir de siz izin verirseniz bu iş tamam sayılır..."

İstihkâm Binbaşısı Hasan Tahsin Özbek 25 yıllık defineciydi. Bugüne kadar, üçü kendi adına olmak üzere tam on bir "kazı" yapmıştı. Definecilik raconuna uyarak kesin bir sayı vermiyordu ama, "yüzde yetmiş müspet netice" aldığını da gözleri parlayarak anlatmadan edemiyordu.

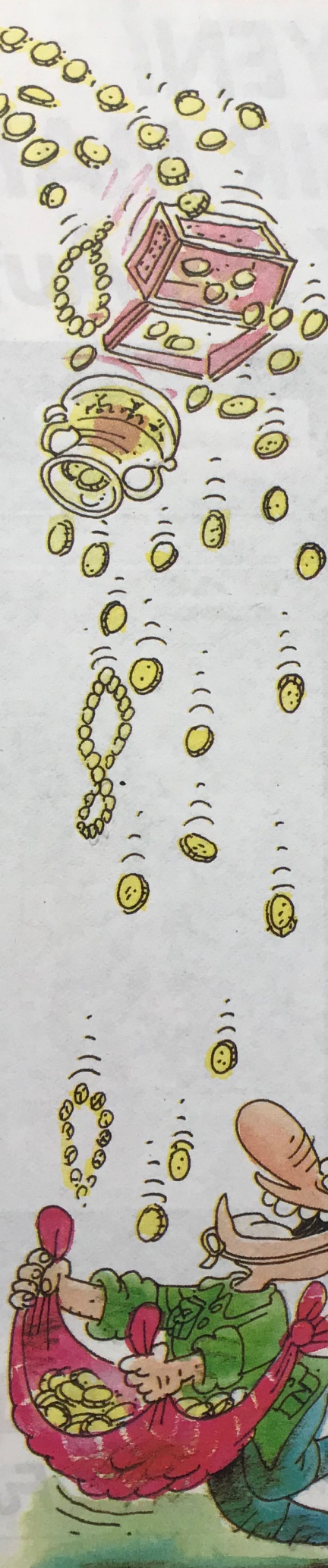
Müdür başvuru yazılarını ve izin belgelerini inceledi. Kazı, Göztepe dolaylarında, karayolundan az içeride yapılacaktı. Çevrede eski eser olmadığı için yasal olarak izin ver-



mekte hiçbir sakınca yoktu. Bütün belgeleri tekrar dosyanın içine yerleştirdi, arkasına yaslandı ve konuşmaya koyuldu. Art arda sorular soruyordu. Definenin yeri nasıl saptanmıştı? Ne kadar masraf yapılacaktı? Kaç ortaklıklar? Emekli binbaşı bütün soruları tek tek yanıtlıyor ve hepsinin sonunda "Siz izin verin, hemen gidip alalım, hem devlet kazansın hem biz" i yapıştırıyordu. Müze müdürü, izni verdiğini gösteren imzayı atarken, Hasan Tahsin Özbek, sanki defineyi bulmuşcasına sevinçliydi. Oysa resmi kayıtlara göre bugüne kadar 30 bin dolayında kazı izni alınmış, karşılığında ise bir o kadar düş kırıklığı yaşanmıştı.

Yeraltı bankaları. Binlerce yıldan bu yana, Anadolu'nun dört bir yanında kurulan, sonra da tarih içinde yok olup giden uygarlıklar, yapıların ve gündelik eşyaların yanı sıra servetlerini de bu topraklarda bırakmışlardı. İki yıl önce Tekirdağ yakınlarında, bir mezar ve hazine bulan, ama tarihi eser olduğu için devletten tek kuruş alamayan ünlü defineci İbrahim İlgören'e göre, "krallar, imparatorlar tarafından, bugünün banka kasaları gibi kullanılarak saklanmış yüzlerce ton külçe altın, binlerce altın para ve ziynet eşyalarından oluşan muazzam servet, harabelerin yer altında kalmış oda, mahzen ve dehliz gibi yerlerinde kurtarılmayı" bekliyordu. Ve tabii bu "muazzam servet" yalnızca kurtarılmayı beklemekle kalmıyor, yıllardan beri sayıları yüzbinleri bulan definecinin rüyalarına girerek neredeyse profesyonel denebilecek bir mesleğin doğmasına yol açıyordu: Definecilik.

Aslında yeraltında saklı duran servetin tek kaynağı geçmiş uygarlıklar da değildi. Savaşlar nedeniyle Anadolu'da yaşadıkları yerleri apar topar terk edip kaçan, Bulgar ve Yunan aileleri de "birgün dönüp alırım" düşüncesiyle, yanlarında götüremedikleri mallarının bir bölümünü toprağın emin ellerine bırakmışlardı. Kısa yoldan köşeyi dönme düşüncesi bu bilgilerle de birleşince definecilik tutkusunun bu



denli yayılması kaçınılmaz oluyordu.

İlim, bilime karşı. "Bir gün Yozgat köylülerinden beş köylü beni fakültedeki odamda ziyaret ederek, balık işaretinin manasını sordular. Onlara bunun eski bir bereket işareti olduğunu söylediğimde hiç memnun olmadıklarını yüzlerinin ifadesinden anlayabilmişim." Folklor araştırmacısı Prof. Ahmet Edip Uysal'ın başından geçen bu olay, "altın düşü" nün insanları nasıl körleştirdiğini gösteren tipik bir örnektir. Prof. Uysal olayın devamını şöyle anlatıyordu: "Birisi cebinden itina ile sarılmış bir tomar çıkardı, masamın üzerine serdi ve bana dönerek, 'Ya buna ne buyrulur hocam?' dedi. Çin'de basılmış olan ve üzerinde Çince yazılar olan bu levhanın ne olduğunu anlamakta güçlük çekmemişim. Levha, insan hazım sisteminin nasıl çalıştığını, bir fabrikaya benzeterek açıklama amacı için yapılmıştı. Köylüler ise bunun, köylüleri civarında bulunan Balıklı Mağara'nın içindeki büyük hazinenin planı olduğuna inanıyorlardı. Sebep de, resimde iç organları gayet girift bir fabrikaya benzeyen adamın masaya oturmuş önünde de yemekte olduğu büyük bir balığın bulunmasıydı. Aslında resimdeki adam tesadüfen balık yiyiyordu. Fakat köylüler bu levhanın define haritası olduğuna öylesine inanmışlardı ki, ne yaptırısam onları bu fikirden vazgeçiremedim. Sonunda benim bu define haritasını onların elinden çalabileceğim endişesiyle 'Allahaismarladık' dahi demeden odamdan çekip gittiler."

Define tutkunları açısından yeraltında her biri milyarları bulan çok sayıda definenin bulunduğu kesindi. Tek sorun bunların yerlerinin nasıl saptanacağıydı. İşte bu noktada definecilerin yolları ayrılıyor, hepsi kendine göre "ilmi" ya da "bilimsel" yollarla toprağı eşelemeye koyuluyorlardı.

"Büyü büküden gelir." Yazdığı "Gizli İlimler Hazinesi" adlı sekiz ciltlik araştırmasıyla, büyü yoluyla sorunlarını çözmek isteyen binlerce insana "ilim" cennetinin kapılarını aralayan Mustafa İloğlu, yakın zamana kadar tek bir define kazısına bile katılmamıştı. Oysa ki-

"Cinler müsaade etmemiş"

Seksen yaşından sonra defineciliğe "fiilen" de merak salan Gizli İlimler Hazinesi adlı kitapların yazarı Mustafa İloğlu Nokta'nın sorularını yanıtladı.

Nokta: Kitaplarınızda, define arayanlar için çeşitli "büyü" yöntemleri öneriyorsunuz. Kendi katıldığınız kazıda da bunlara başvurduğunuz mu?

İloğlu: Bu iş ilim işi. Hem manevi ilmi, Kuran ayetlerini bilmek lazım, hem de iyi bir hipnotizör olmak lazım. Ben birbirinden habersiz dört beş medyumum uyutup trans haline geçirdim. Ellerine birer avuç toprak verdim. Medyum, definenin olduğu tahmin edilen yerde dolaşıp, tam definenin üstüne gelince elindeki toprağı yere bıraktı. Hepsini aynı yeri gösterince emin olduk.

Nokta: Medyumlar yalnız definenin yerini mi gösteriyorlar?

taplarında define bulmak ve onu manevi sahiplerinden korumak için çok sayıda ayrıntılı yöntem gösteriyordu. İşte bir örnek: "Yeri belli olmayan bir definenin yerini tespit etmek için aşağıda yazılı Ayeti Kerimeleri temiz bir kâğıda yazıp, bağığ olmadık bakire bir kızın elbisesinden bir parçaya sarıp, çatal ibikli bir horozun kanadına iplikle bağlayarak bir pazar günü güneş tam zevalde iken definenin melhuz olduğu yere bırakılırsa, horoz definenin üzerine gidip ayakları ile kazmaya, gagası ile definenin üzerini eşelemeye başlar..."

İloğlu, 80 yıllık ömründe definecilere yol göstermiş ama kendisi bu işten uzak durmuştu. Taa ki geçen yıl Çatalca yakınlarında yapılan kazıya kadar (bkz. çerçeve).

İşe cinler karışınca. Definenin yerini bulmak çok önemliydi doğal olarak... Ama bir de onu "manevi sahipleri"nin elinden almak gibi güç bir iş daha vardı.

Ne var ki ilmin ışığı cinleri defetmenin yolunu da aydınlatıyordu. "...Bir define bulunduktan sonra cinler tarafından kaçırılmasını ön-

İloğlu: Hayır, definenin içinde ne olduğunu da bir bir görüyorlar. Mesela kazdığımız definede altın bir haç, üstü taşlarla kaplı bir kılıç ve çok miktarda altın para vardı. Hepsini gördüler.

Nokta: Bazı definelerin manevi sahipleri olduğu söyleniyor.

İloğlu: Her şeyin nasıl maddi sahipleri varsa, cinlere isabet eden yanları da vardır. Definenin üstüne bazı bekçiler koyarlar. Mesela "bizim define 1649 senesinde Kral Şarl Kent'e hediye olarak gidiyor-muş. Sonra müsadere edilmiş ve Bizans'ın eline geçmiş. Onlar da defineyi korumaları için Çatalca'da yaşayan rahiplere teslim etmişler. O rahipler öldüler artık, ama



lemek için, aşağıda yazılı Ayeti Kerimeleri bir kâğıda yazıp definenin üstü bir karış kazılıp gömülür. Üzeri toprakla örtülür. Definenin etrafı siyah saplı bir bıçakla yedi Ayetel-Kürsi okuyarak daire içine alınır. Ve ayetler 70 kere okunup definenin muhafazası Cenab-ı Hak'tan rica olunur."

Neden, nasıl, niçin? Kendi deyişiyle "definecilik mikrobu" kanına daha lise sıralarında giren Hakan, bu mesleğin genç kuşağını temsil ediyordu. Gençliğin gereği olarak da "ilmi" değil "bilimsel" yöntemlere rağbet ediyordu. "Öncelikle, neden, nasıl, niçin sorularını sormak gerek" diye söze başlıyordu Hakan. "Ben defineyi gören kişi olsam nasıl davranırdım?" Bu sorunun özellikle Bulgaristan'a ve Yunanistan'a göç eden ailelerin

biliyorsunuz ruhlar ölmez. Kendilerine emanet edilen şeyleri vermek istemiyorlar.

Nokta: Peki, ya cinler?

İloğlu: Onlar da engel olurlar. Defineyi kaldırırlar, saklarlar, tabii çarparlar da.

Nokta: Hiç çarpılan birine tanık oldunuz mu?

İloğlu: İki, üç ay önce bir Hocayı Istranca ormanlarında bir defineye götürmüşler. Cinler müsaade etmemiş. Sıkıştırmışlar adamı. Akşam eve geldiğinde perişan haldeymiş. "Ben sabaha çıkmam" diyormuş. Hakikaten adamı o gece ölü bulmuşlar. Boğazında, yara izleri varmış.

Nokta: Sizin kazının sonucu ne oldu?

İloğlu: Beş metre kazdık, iki metre daha kazsak çıkaracaktık. Ama izin süresi doldu. Artık inşallah gelecek bahara çıkaracağız.

Nokta: Defineyi bulursanız ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İloğlu: Define çıksaydı bana da hisse vereceklerdi. Ama benim ahdim var. Tek kuruşuna bile kendim el sürmeyeceğim. Bir hastane ve bir cami yaptıracağım.

bıraktıkları hazineler açısından stratejik bir önemi vardı. "Defineciler genelde, hatalı olarak Trakya bölgesine ağırlık veriyorlar," diyordu Hakan. "Oysa Trakya'dan göç edenler çok rahattılar. Tavuklarını bile yanlarında götürdüler. Ama Ege'dekiler apar topar kaçtılar. Çocuklarını unutanlar bile oldu. Şimdi böyle bir insan parasını gömecek olsa ne kadar derine gömer? 4,5 metrelik çukur açacak zamanı yok ki. Olsun olsun 30 santime bilemedin yarım metre derine gömer." Hakan, asıl mesleği eczacılık olmasına karşın gerçekten konuyu oldukça iyi biliyordu. Kütüphanesi arkeoloji, tarih ve jeoloji kitaplarıyla doluydu. "Örneğin kayma oranlarını hesaplamak gerek," diyordu Hakan. "Ton olarak düşünürsek, diyelim ki define asırlardan beri toprağın içinde duruyor. Elimizdeki bilgi de iki metre derinde olduğunu gösteriyor. Altının ağırlığına, toprağın sertliğine ve tabii süreye bağlı olarak define dört metreye kadar inebilir."

Hoşgeldin parapsikoloji! Definecilik mikrobu insanın kanına bir

